

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαν... δρ. 12.—	Ἔτησίαν... φρ. 15.—
Ἔξαμηνος... » 6,50	Ἔξαμηνος... » 8.—
Τρίμηνος... » 3,50	Τρίμηνος... » 4,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαρτίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἔτων, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 17

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Καὶ ποῦ θὰ τρώγατε ἀπόψε, ἂν δὲν εἴχατε βρῖσκατε; μερῶν ὁ Ἀρθούρος.
— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ τρώγαμε καθόλου.
— Κι' αὐριο ποῦ θὰ φάτε;
— Ἐλπίζω νὰ κάμουμε καμμιὰ καλὴ κέντησιν σὰ σήμερον.

Ὁ Ἀρθούρος γύρισε τότε εἰς τὴν μητέρα καὶ μίαν μεγάλην συνομιλίαν ἔγεινε μετὰ τῶν δύο τους, στὴν ξένη γλῶσσα ποὺ καταλάβαινα. Φαίνεται πῶς ἐζητοῦσε ἕνα πρᾶγμα, ποὺ αὐτὴ δὲν δείχνονταν πολὺ πρόθυμη νὰ τοῦ τὸ κάμῃ ἢ τοῦ ἁπλοῦς ἐφάρμοστο ἐκτελέσει.

Ἀξάρνα, ὁ μικρὸς γύρισε πάλιν τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν μητέρα, ὅτι τὸ κορμί του δὲν κουράζονταν καθόλου, — καὶ μερῶν ἔλεγε:

— Θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μου;

Τὸν κοίταζα χωρὶς μιλιᾶ, καὶ ἡ πρότασις αὕτη μ' ἐβρίσκει ἡλικιωδὸς ἀπροετοίμαστο.

— Ὁ γυιὸς μου σὲ ρωτᾷ θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μας.

— Σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο;

— Naί, ὡς αὐτὸ τὸ πλοῖο. Ὁ Ἀρθούρος εἶναι ἄρρωτος καὶ ἐπειδὴ οἱ γιατροὶ εἰσὶν ἐνδεῶς νὰ τὸν ἔχουμε δεμένο ὡς ἕνα σανίδι, ὡς τριγυρίζω μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Θὰ μένῃς μαζί μας. Τὰ σκυλιὰ σου καὶ ὁ πίτερ σου θὰ παίξουν γιὰ τὸν Ἀρθούρο, ὅπως θὰ εἶναι ἡ «ἐντιμὴ ὁμήγυρη» καθὼς καὶ ἐγώ. Καὶ σύ, παιδί μου, ἂν θέλῃς, θὰ παίξῃς ἄρπα. Ἔτσι θὰ μᾶς προσφέρετε ὑπηρεσίαν καὶ μεῖς πάλιν μπορεῖ νὰ γίνωμεν χρήσιμοι. Δὲν θὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ βρῖσκῃς καθεμέρα «ὁμήγυρη» καὶ νὰ παρτάσῃς, ποὺ γιὰ παιδί τῆς ἡλικίας σου δὲν εἶναι πάντα τόσο εὐκόλο.

Σὲ πλοῖο!.. Ποτέ μου δὲν εἶχα μὴν σὲ πλοῖο καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ καὶ μὸς μου. Νὰ ζῶ μέσα ὡς ἕνα πλοῖο, ἀπάνω στὸ νερό, τί εὐτυχία!

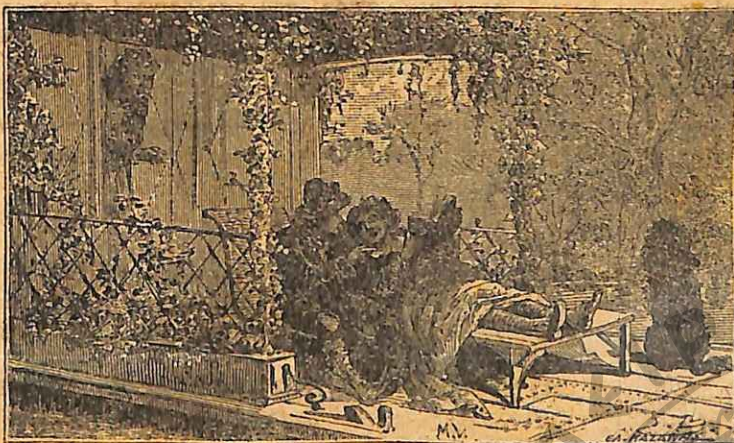
Αὕτη ἡ ἰδέα πρωτοπαρουσιάσθηκε στὸ νοῦ μου καὶ τὸν ἐθάμπησε. Τί ὄνειρο!

Σκέφθηκα ἔπειτα λίγες στιγμὲς καὶ κατάλαβα πόσο συμφορητικὴ γιὰ μᾶς ἦταν αὕτη ἡ πρότασις καὶ πόσο καλὴ ἐκείνη ποὺ μοῦ τὴν ἔκανε.

Τῆς πῆρα τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησα.

Τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἔκαμε, φαίνεται, ἐντύπωση καὶ μὲ μεγάλην καλοσύνη, μετὰ τρυφερότητα, μορῶν νὰ πῶ μετὰ στοργῆς, μετὰ χαίριδε φωνῇ, ὅτι πορὶς στὸ μέτωπο.

— Τὸ καίμενο τὸ παιδάκι! εἶπε.

«Ἄ, πῶς θὰ εὐχαριστήθῃ ἡ μαμμά!..»

Ἀφοῦ ἤθελαν νὰ τοὺς παίξω ἄρπα, μοῦ φάνηκε πῶς ἔπρεπε νὰ τοὺς κάμω ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία. Ἦταν ἕνας τρόπος γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὴν καλὴ μου θέλησιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἐπῆρα λοιπὸν τὸ ῥογανὸ μου, πῆγα καὶ στάθηκα μπροστὰ-μπροστὰ στὴ πρῶμην καὶ ἀπὸ κεῖ ἄρχισα νὰ παίξω.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ἡ κυρία πλησίασε στὸ στόμα τῆς μίαν μικρὴ ἀσημένιαν σφυρίχτρα, καὶ ἔδωκε μίαν δυνατὴν σφυρίχματι.

Ἐπαψ' ἀμέσως, μὴ ξέροντας γιὰτί σφύριξε: γιὰ νὰ μοῦ πῇ πῶς ἔπαιζα ἄσχημα ἢ γιὰτί δὲν ἦταν ὥρα νὰ παίξω;

Ὁ Ἀρθούρος, ποὺ ἔδλεπε ὅτι γίνονταν γύρω του, ἐμάντευσε τὴν ἀνησυχία μου.

— Ἡ μαμμά σφύριξε γιὰ νὰ ξεκινήσῃ σου τὰ λόγια, εἶπε.

Ἀλήθεια, τὸ πλοῖο ποὺ εἶχε ξεμακρύνει ἀπὸ τὴν ὄχθη, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὰ γαλήνια νερά τοῦ καναλιοῦ, καθὼς τὸ τραβοῦσαν τὰ δύο τοῦ ἄλογα. Τὸ νερὸ ἀφλάζετο ἐπὶ τὴν καρὴν καὶ ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ δένδρα ἐφευγαν πίσω μας, φωτισμένα ἀπ' τὴν λοξὴν ἀκτὴν τοῦ ἡλίου ποὺ βασιλευσε.

— Δὲν παίζεις; μοῦ εἶπε ὁ Ἀρθούρος.

Κι' ἀμέσως ἐκάλεσε μετὰ νεύμα τοῦ κεφαλοῦ τὴν μητέρα του κοντά του, τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ κρατοῦσε μετὰ ἐπὶ τὰ δικά του, ὅσῃν ὥρᾳ ἐγὼ ἔπαιζα τὰ διάφορα κομμάτια, ποὺ μοῦ εἶχε μάθει ὁ δάσκαλός μου.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ πρῶτος μου φίλος

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου ἦταν Ἀγγλίδα καὶ λέγονταν Κυρία Μίλλιγκαν. Ἦταν χήρα καὶ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου ὁ Ἀρθούρος ἦταν τὸ μόνον τῆς παιδί. Ὑστερὰ ὅμως ἐμαθα πῶς εἶχε καὶ ἄλλο γυιό, λίγο μεγαλύτερο, ποὺ ἔγεινε ἄφαντος μετὰ ἀνεξήγητο τρόπο. Ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ ξαναβροῦν τὴν ἔχνη του. Τὸν καιρὸ ποὺ συνέβηκε τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ κ. Μίλλιγκαν ἦταν ἐτοιμοθάνατος καὶ ἡ κυρία Μίλλιγκαν, πολὺ βαρὶὰ ἄρρωστη, δὲν ἐννοοῦσε τίποτ' ἀπ' ὅ,τι γίνονταν γύρω τῆς. Ὅταν ξαναγύρισε ἐπὶ τὴν γῆν, ὁ ἀντρας τῆς ἦταν πεθαμένος καὶ τὸ παιδί τῆς χαμένο. Ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν, ὁ ἀνδράδελφός τῆς, ἐπιφορτίσθηκε τότε νὰ τὸ βρῇ. Φαίνεται ὅμως πῶς δὲν ἦταν ὁ καταλληλότερος γι' αὐτὴ τὴν δουλειά, γιὰτί ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν εἶχε συμφέρον ἀντίθετον ἀπὸ τῆς φύσεως του, νὰ πεθάνῃ δηλαδή ὁ ἀδελφός του χωρὶς παιδί, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ αὐτός.

Ὡς τὸσο ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν δὲν κληρονόμησε τὸν ἀδελφόν του, γιὰτί, ἐπὶ τὰ μῆνες ὑστέρ' ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς,

ή κυρία Μίλλιγκαν έφερε στον κόσμο δεύτερο παιδί, το μικρό 'Αρθούρο.

Μα το παιδί αυτό, καχεκτικό, άρρωστιάτικο, δεν μπορούσε να ζήσει, έλεγαν οι γιατροί. Θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή, και την ημέρα εκείνη ο κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν θα γίνονταν πια κληρονόμος του τίτλου και της περιουσίας του πρωτότοκου αδελφού του, γιατί οι νόμοι δεν είναι ίδιοι 'ς όλες τις χώρες και στην 'Αγγλία άξαφνα μπορεί κάποτε ένας θεός να κληρονομήσει, αφήνοντας στη φτώχεια και στη δυστυχία μια γυναίκα, μια μητέρα (*).

Οι έλπίδες λοιπόν του κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν άπομακρύνθηκαν λίγο με τη γέννηση του άνεψιού του, αλλά δεν έχάθηκαν όλωςδιόλου. Δεν είχε παρά να περιμένει.

Κι' έπερίμενε. Οι προρρήσεις όμως των γιατρών δεν άφαιναν. Ο 'Αρθούρος, αν και τόσο φιλάσθενος, κι' άποφασισμένος, δεν πέθανε. Οι φροντίδες της μητέρας του τον έκαμαν να ζήσει. Είπν' ένα θαύμα πού, δόξα σοι ο Θεός, γίνεται συχνά.

Χίλιες φορές έθρασε ως το θάνατο και χίλιες φορές άναστήθηκε. Μια-μιά, και κάποτε δυο-δυο, τον βρήκαν όλες οι άρρώστειες που μπορούν να προσβάλουν ένα παιδί. Τελουταία είχε έκδηλωθι μια φοβερή άρρώστεια, που ονομάζεται «άρθραλγία του ισχίου». Οι γιατροί διώρισαν θειοδχα λουτρά κι' ή κυρία Μίλλιγκαν ήλθε στα Πυρηναία. Μ' άρου είδαν πως τα λουτρά δεν έκαναν τίποτα, οι γιατροί μεταχειρίστηκαν άλλο μέσο θεραπείας: ο μικρός άρρωστος έπρεπε να μένει πάντα ξαπλωμένος και να μην πατή το πόδι του ούτε στιγμή.

Τότε ή κυρία Μίλλιγκαν κατασκεύασε στο Μπορντώ το πλοίο όπου βρισκόμαστε ολοένα.

Ήταν άδύνατο να κλείσει το παιδί της 'ς ένα σπίτι, όπου θα πέθαινε από μαρasmus. Άφού ο 'Αρθούρος δεν μπορούσε πιά να περπατήσει, έπρεπε να περπατήσει γι' αυτόν το σπίτι όπου κατοικούσε.

"Ετσι έγινε το πλοίο-σπίτι, με κρεβατοκάμαρα, κουζίνα, σαλόνι και βεράντα. Πότε στο σαλόνι και πότε στη βεράντα, —κατά τον καιρό, —κάθονταν ο 'Αρθούρος ξαπλωμένος από το πρωί ως το βράδυ, με τη μητέρα του στο πλευρό του, και τα τοπία περνούσαν από μπροστά του, χωρίς αυτός να κάνει άλλον κόπο, παρά ν' ανοίγει τα μάτια του.

Είχαν φύγει από το Μπορντώ έδω κι' ένα μήνα και, από τον ποταμό Γαρρόνα, είχαν μπει στο κανάλι του Μιντί. Από δω θα πήγαιναν στις λιμνοθάλασσες και στα κανάλια που είναι στις άκτες της Μεσογείου, θάμπαιναν κατόπι στον Ροδανό, θάκοιλουθουν τον Σώνη, από τον

(*) Και στην 'Ελλάδα, δυστυχώς, ο ίδιος νόμος υπάρχει. — Σ.τ.Μ.

ποταμό αυτό θα περνούσαν στο Δελφίνα ως το Μπριάρε, θαπαιρναν εκεί τόμώνυμο κανάλι, θαφθάναν στο Σηκουάνα και θα τον άκολουθούσαν ως τη Ρουένη, όπου θα μαρκάσουνταν 'ς ένα μεγάλο πλοίο που θα τους γύριζε στην 'Αγγλία.

Την ημέρα που μπήκα στον Κόκκνο, —έτσι λέγονταν το πλοίο-σπίτι του 'Αρθούρου, —μεγάλη έντύπωση μου έκαμε και ή κάμαρα, όπου θα κατοικούσα. "Αν και δεν ήταν παρά ένα πολύ μικρό καμαράκι, —δυο μέτρα μήκος κι' ένα μολις πλάτος, — ήταν όμως ή πιο χαριτωμένη κι' ή πιο εκπληκτική καμπίνα που θα μπορούσε να όνειρευθι μια παιδική φαντασία.

"Ολη της ή επίπλωση ήταν ένα μόνο έπιπλο, μα το έπιπλο αυτό, —κομμό να το πώ; — έμοιαζε με την άνεξάντλητη μπουτίλλια των θαυματουργιών, που έχει μέσα χίλια πράγματα. Το σκέπασμα, από πάνω, άντι να είναι καρφωμένο, ήταν κινητό κι' άμα το σήκωνες, έδλεπες ένα τέλειο κρεβάτακι, στρώμα, μαξιλάρι και κουβέρτα. Κάτω απ' το κρεβάτι, ήταν ένα συρτάρι, που είχε μέσα ό,τι χρειάζονταν για την τουαλέτα. Και κάτω πάλι απ' το συρτάρι αυτό, ήταν άλλο μεγαλύτερο και χωρισμένο σε διάφορα διαμερίσματα, όπου μπορούσες να βρεις να φυλάγι ρούχα κι' άσπρορουχα. Ούτε τραπέζια, ούτε καρέκλες, τουλάχιστο απ' τα συνειθισμένα στον ξυλότοιχο όμως, προς το κεφάλι του κρεβατιού, ήταν μια σανίδα, που κατέβαινε και σχημάτιζε τραπέζι, κι' άλλη προς τα πόδια, που κατέβαινε και σχημάτιζε καρέκλα.

"Ενας μικρός φεγγίτης, άνοιγμένος στο πλευρό του πλοίου, που έκλεινε μ' ένα στρογγυλό γυαλί, ήταν άρκετος να φωτίσει και να κερύσει την καμπίνα.

Τίποτα δεν είδα ποτέ μου πιο κομψό και πιο καθαρό. Όλα εκεί-μέσα ήταν από έλατοξύλο βερνικωμένο και στο πάτωμα είχε μουσαμά με άσπρα και μαύρα τετραγώνια.

Μα δεν εύχαριστιούνταν μόνο τα μάτια. "Οταν γδύθηκα και ξαπλώθηκα στο κρεβάτακι, άισθάνθηκα μια εύχαρίστηση όλωςδιόλου καινούργια για μένα. Γιατ' ήταν πρώτη φορά που μου χάρειδαν το δέρμα σεντόνια, άντι να μου το άγκυλώνουν... Στο σπίτι της μάννας-Μπαρμπερίνας, κοιμόμουνα σε κάτι σεντόνια από κανναδόπανη, χοντρά και τραχιά. Με τον Βιτάλη, τις περισσότερες φορές πλαγιάζαμε χωρίς σεντόνια, άπάνω σε σανό ή σε άγρο* μα και στο χάνι κάποτε, που μάς έδιναν, δεν ήταν ποτέ καλύτερο από της μάννας-Μπαρμπερίνας. "Ενψ αυτά που με σκέπαζαν τώρα, τί λεπτά, τί μαλακά, τί εύχάριστα στο σώμα που ήταν! Και το στρώμα πάλι πόσο άναπαυστικώτερο από τις ξερές πευκοβελόνες που είχα για κρεβάτι

χθές! Ή σιωπή της νύκτας δεν μ' έφοβιζε πιά, τα σκοτάδια δεν έδραζαν φαντάσματα και ταστέρια, που έδλεπα από το φεγγίτη, δεν μου έλεγαν παρά λόγια καλά κι' ένθαρρυντικά.

"Όσο καλά κι' αν ήμουν στ' ώρα μου κρεβατάκι, ξύπνησα πάλι τα χάραματα, γιατί άνησυχούσα να μάθω πως πέρασαν τη νύκτα οι ήθοιοι μου.

Τους βρήκα όλους στη θέση που τους είχα βάλει άποβραδís, να κοιμούνται να κατοικούσαν στο πλοίο εκείνο μ' ήνες. Μόλις μ' άκουσαν, τα σκυλιά σηκώθηκαν κι' ήλθαν χαρούμενα να μου γυρέψουν το πρωινό τους χάδι. Μόνο ο Καρδούλης, αν και με τότε μάτιμισανοιχτό, δεν κουνήθηκε, παρ' άρχισε να ροχαλίζει σα τρομπόνι.

Δεν χρειάζονταν μεγάλη προσπάθεια, για να καταλάβω τί έσήμαινε αυτό: ο κ. Καρδούλης, που ήταν ή υπερ-ευαισθησία προσωποποιημένη, θύμωνε με τη μεγαλύτερη εύκολία κι' ό θυμός του βαρτούσε πολύ. Τώρα λοιπόν ήταν κακιωμένος γιατί δεν τον πήρα μαζί μου στην κάμαρά μου κι' έδειχνε τον κακοφανισμό του με τον προσποιητό αυτόν ύπνο.

Δεν μπορούσα να του εξηγήσω ποιο λόγοι μανάγκασαν να τον άφίσω, με μεγάλη μου λύπη, στο κατάστρωμα κι' έπειδή άισθάνόμουνα πως, έστω και χωρίς να θέλω, τον είχ' άδικήσει, τον πήρα στην άγκαλιά μου, για να τον ήκανοποιήσω με λίγα χάδια.

Στην άρχή επέμενε να μου κάνει τον ύπνιστο, σιγά-σιγά όμως άρχισε να τον περνά, και, με την έκφραστική του παντομίμα, μουδωσε να καταλάβω πως αν τον έβγαλα έξω, να περπατήσουμε λίγο στην όχθη, ίσως θα με συγχωρούσε.

"Ο ναύτης που είχα ιδη χθές στο τιμόνι, ήταν κιόλα σηκωμένος κι' έπλενε το κατάστρωμα. Μούκανε τη χάρη να βάλει το σανίδι κι' έτσι μπόρεσα να βγω στο λειβάδι με το θιασό μου.

Με διάφορα εκεί παιχνίδια και τρεχάματα, ή ώρα μας πέρασε γρήγορα. Κι' όταν γυρίσαμε, τάλογα ήταν ζεμμένα στο πλοίο και δεμένα άπάνω δένδρο, στο δρόμο του τραβήγματος. Δεν περίμεναν παρά μια καμτσικιά για να ξεκινήσουν.

Μπήκαμε άμέσως. "Υστερα από λίγα λεπτά, το καλαμάκι που κρατούσε το πλοίο δεμένο στην όχθη, λύθηκε, ό ναύτης πήρε τη θέση του στο τιμόνι, ό τραβηγτής καβαλλίκεψε τάλογό του και το καρούλι, απ' όπου περνούσε το σχοινί, έτριξε. Είχαμε ξεκινήσει.

Τί εύχάριστο ταξίδι! Τάλογα έτρεχαν στο δρόμο τους και, χωρίς να άίσθανόμαστε το παραμικρό κούνημα, γλυπερούσαμε άνάλαφρα πάνω στο νερό. Οι δυο κατάφυτες όχθες έφευγαν πίσω μας και δεν άκούγαμε άλλον ήρότο παρά το

πέρασμα στην καρήνα, άνακατευμένο με τους γλυκούς ήχους των κουδουνιών, που είχαν τάλογα στο λαιμό τους.

Πηγαίναμε και, σκυμμένος από την κουκαστή, κοίταζα τις λεύκες πού, με τις ρίζες μέσ' στο πράσινο χορτάρι, ψήλωναν περιήφανες κι' έσειαν στην πρωινή αύρα τα φύλλα τους. Ή μακριά αυτή δενδροστοιχία, άκολουθώντας την όχθη, σχημάτιζε ένα πυκνό παραπέτασμα, που σταματούσε τις λοξές ακτίνες του ήλιου και δεν άφινε να φθάνη 'ς έμάς παρά ένα γλυκό φως, περασμένο μέσ' απ' τα κλαδιά σαν από τρυπητό.

Σε μέρη-μέρη, το νερό φαίνονταν κατμαυρο, σά να σκέπαζε άύθυμνη άβυσσ' άλλοι πάλι έλαμπε διάφανο και

σ' άφινε να βλέπης μέσα γυαλιστερά βότσαλα και χνουδωτά χορτάρια.

Κοίταξα έκστατικός, όταν άκουσα πίσω μου τ' όνομά μου.

Γύρισα εύθυσ. Ήταν ο 'Αρθούρος που τον κουβάλησαν με το ξυλοκρέβατό του. Ή μητέρα του ήταν κοντά του.

—Κοιμήθηκες άπόψε καλά; με ρώτησε ό μικρός; καλύτερα παρά στα χωράφια; Πλησίασα κι' άποκρίθηκα με τα ευγενικώτερα λόγια που μπόρεσα να βρω, τόσο στο παιδί, όσο και στη μητέρα.

—Και τα σκυλιά; ρώτησε ο 'Αρθούρος.

Τα φώναξα, καθώς και τον Καρδούλη. "Ετρεξαν με γαυγίσματα χαίρετισμού, ο Καρδούλης όμως με γριμάτσες, όπως πάντα όταν καταλάβαινε πως έ-

πρόκειτο να παραστήσουμε. Μα δε μάς γύρεψαν παράσταση έκείνο το πρωί.

Ή κυρία Μίλλιγκαν είχε βάλει το γυιό της στον ήτκιο κι' είχε καθίσει δίπλα του.

—Μου κάνεις τη χάρη να πάρης από δω τα σκυλιά και τον πίθηκο; μου είπε. "Εχουμε εργασία.

"Εκαμα ό,τι μου είπε και πήγα να καθίσω με το θιασό μου στην άκρη της πλώρης.

Τί «εργασία» τάχα μπορούσε να κάνει ό μικρός άρρωστος;

Είπα τότε πως ή μητέρα του τον έβαλε να της πη άπέξω κάποιο μάθημα, που αυτή το παρακολουθούσε 'ς ένα βιβλίο άνοιχτό.

[Επεται συνέχεια]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΛΛΑΣ

[ΕΝΝΕΑ ΣΟΝΝΕΤΑ]

Α'
Σε γοιθώ στην ψυχή μου 'σάν ιδέα
Μεγάλη, φωτεινή, τρανή κι' ώραία
Σαν άσθημα, σάν οίστρο που ήλεκτρίζει
Σά θεία λάμψη που έλπιδοφωτίζει.

Σε γοιθώ σάν περιήφανη σημαία,
Πού μύρια ιδανικά για πάντα νέα
Στο όλο τ' ουρανού φωτισκορπίζει
Και στοχασμούς μεγάλους συμβολίζει.

Σαν πρώτο ζώης νέος έγεργήριο
Με της έλευθερίας κοσμοαισθητήριο.
Κι' αν ό,τι Σ' γεννάς μεσ' την ψυχή μου
Με τη δική σου δύναμη δική μου,
Μπορούσα έγω στα πλάτια να γεννήσω,
Όλο το Σύμπαν ήθελε κλονίσω!

Β'
Στά δάση, στά βουνά, στις ρεματιές σου,
Ψηλά στα κορφοβούνια, στις σπηλιές σου,
Στους κάμπους σου που δροσοφραίνίζουν
Γλυκόκαρπα φυτά που τους στολίζουν,

Στο κύμα, στους γυαλούς, στις άμμουδιές σου
Στους βράχους, στην νησιά, στις θάλασσές σου
Τα μάγια της ψυχής σου που ήλεκτρίζουν
Και στ' άπειρο στολίδια καθρεφτίζουν,

Άφάνταστους θεούς έμαρμαρώσαν
Και μ' ένα φωςόμας τους έδωσαν
Μια χάση κι' όμορφιά που ζωντανεύει

Του μάργαρου την όψη και μαγεύει.
Κι' αν τώρα στους θεούς σου δεν πιστεύουν,
Την όμορφιά τους πάντα θα λατρεύουν.

Γ'
Πρωτόπλασες και φτέρωσες Παρθένες,
Που φάλλοντας από τον 'Ελικώνα,
Τον κόσμο όρμονίζουν, λατρευμένες
Άπό κάθε διαβατάριον αιώνα.

Και γέννησες ψυχές φωτολουσμένες
Που έστήσανε στην τέχνη Παρθενάνα
Κι' είδες ζωές διαφροστεφανωμένες
Άπ' τον Πολιτισμό στο Μαράθωνα.

Άπό τον ουρανό στά καταχθόνια,
Ό,τι κι' αν είδαν κι' ελπαν οι σοφοί σου,
Άλήθεια μένει και θα μένη αιώνα.

Και πήραν από τη Χρυσοπηγή σου
Του 'Ωραίου και του Καλού οι ξένες Κόρες
Και σκόρπισαν το φως σου σ' άλλες χώρες.

Δ'
Επρόβαλες άνατολή στη Δύση
Και ή Δύση μένει άκόμη φωτισμένη
Κι' άργότερα το κράτος σου είδες στήσει
Άφ' την Άνατολή στην οικουμένη.

Ή γλώσσα που ή φυλή σου είς μιλήσει,
Βασίλισσα του λόγου πάντα μένει
Μ' αυτή και το Εύαγγέλιο είχε φωτίσει
Την ανθρωπότητα τη σκοτισμένη.

Και σκόρπισες άπ' την 'Εφτάλοφο σου
Το νέο Χριστιανικό Πολιτισμό σου
Και σήκωσες στον κόσμο τη Σημαία

Που έδίδαξε πως ζούν στο φως ώραία
Σαν τον Παλαιολόγο πως πεθαίνουν
Αυτοί που τη Φυλή τους άνασταίνουν!

Ε'
Παρθένα πάντα άγνή στη φυλακή σου,
Άκόμα και του βαρβαρου δεσπότη,
Που έπότης φαράκια την ψυχή σου,
Ήμέρευες του νου του τ' άγρια σκότη

Κι' έγκραδιωνες με την ύπομονή σου
Την πικροβραμένη της φυλής σου νειότη
Και χρόνια έπεριμέναν την Εύχη σου,
Ποιοιό σου σάσσαν τα δεσμά σου πρώτοι.

Τις νύχτες που σου κλέβαν θυγατέρες
Και σούσφαζαν παιδιά, γέροντες, μητέρες,
Μπροστά στην Παγαγία γονατισμένη,

Τη ρώταγες, ποιά μέρα περιμένει;
Και μ' άγιο φως έφάνηκαν γραμμένα:
«Τον Εύαγγελισμό του Εικοσιένα!»

ΣΤ'
Εξημέρωσε κι' ό 'Αρχάγγελος προβαίνει
Με λάμψη άπ' της Άύγης τάστει βγαίνει
Μια κόρη τ' ουρανού που σπινθηρίζει
Και στη φυλακισμένη φτερουγίζει.

Ή σιδερένια θύρα είν' άνοιγμένη!
Τρακόσιοι καρτερούν άναστημένοι!
«Ελλάς» εις τον αϊθέρα άλληλουρίζει
Στη Λαύρα την Άγία φτεροποδίζει.

Γοργά οι τρακόσιοι ξεκινούν μαζί της,
Φιλον άδελφικά τη νέα φυλή της,
Πολιοι και νέοι μαζί δεν ξεχωρίζουν,

Την Οικουμένη λές πως φοβερίζουν.
Υψώνουν το Σταυρό και τη Σημαία:
«Ελλάς μου, χάρε! Εύαγγελίσθης Νέα!»

Ζ'
Σπηλιές, λαγκάδια, λόγγοι άντιλαούνε
Λαχτάρα! Τώρα τάγματα μιλούνε,
Στη θάλασσα ό δαυλός άνοίγει μνήμα
Και καταπίνει τριγκοτα το κύμα.

Νεκροί στις ρεματιές, νεκροί κυλούνε,
Περνούν τα παλληκάρια και χαλούνε
Ταμπούρια, πύργους, κάστρα. Κάθε βήμα
Στον Τούρκο άφανισμός. Πλερώνει κρέμα.

«Εως σήμερα δεν μπόρεσαν να πουνε
Την όλη λεβεντιά του Εικοσιένα.
Μεγάλοι Ποιηται την τραγουδούνε,

Μα μένουν τόσα θαύματα κοιμμένα,
Που λές πως ποιητή ζητούν δικό τους
Για να φανερωθούν, —τόν 'Ομηρό τους!

Η'
Κι' αυτές όπου σε ξένα χέρια έξουσαν,
Οί 'Επτά σου Θυγατέρες, πικραμένες,
Με δύσκολους άγώνες έβροηδούσαν
Τ' άδελφια τους, γι' αυτό κατατρεγμένες

Και χρόνια και καιρό βροντοφωνούσαν
Στον κόσμο γιατί νάναι άδικημένες
Την άγκαλιά της μάννας τους ζητούσαν
Ή να ταφούν γι' αυτήνε δοξαμένες.

Και πότε έπολεμούσαν με τουρκεία
Σε μέση από τον Τούρκο σκλαβωμένα,
Πότε σκορπίζοντας άστροτελέα

Με λόγια δυνατό και τιμημένα,
Έκρήρυνταν παντού την ένωσί τους
Με την Πατρίδα τους τη λατρευτή τους.

Θ'
«Ελλάς μου, με τ' άρχαία μάργαρά σου
Τον κόσμο όλον έκαμες παιδιά σου
Κι' άκόμα με τη νέα σου ιστορία,
Που γράφει μια μεγάλη 'Εποποιία,

Άνάστησες τη Δόξα την παλιά σου.
Στά μυριοτιμημένα κόματά σου,
Που κάθε τους κλωνί μετρά θυσία
Που θάστανε βοιά για λειτουργία,

Στης κάθε σου γωνιάς το παραμύθι
Θαρούς πως νέος Όλυμπος έστήθη
Και φαίνονται οι νεώτεροι θεοί του

Σαν πρώτα να πετούνε στην κορφή του.
Το Νεφεληγερέτη και τον Άρη
Τους βλέπεις κι' εις το νέο Παλληκάρι!

N. ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Όταν πρωτοπήγα στο Λύκειο, στην τρίτη τάξη του Δημοτικού, δεν ξέρω γιατί, το φοβισμένο ύψος μου, ή ψή μου, τα φτωχά μου ρούχα ίσως που ήταν σά μιὰ άνορθογραφία μέσα στα τόσα πλουσιόπαιδα, με δείχνανε γελοίο στους συμμαθητές μου και άρχισανε να με πειράζουνε.

Στην άρχή με κοροϊδεύανε κρυφά, ύστερα και στ' ανοιχτά. Είχα την άνοησία να είμαι πολύ δειλός και άτολμος και έτσι, μέρα με την ημέρα, ή ζωή μου στα διαλείμματα και στην τάξη άκόμη, κατάντησε άληθινό μαρτύριο.

Μιά μέρα ή μητέρα μου άρχισε να κοιτάζει τή μπλούζα μου μ' ένα τρόπο παράξενο. Κατάλαβα άμέσως τή σκέψη της. Συλλογιζότανε πώς έπρεπε να τήν αλλάξει και ήμασταν τόσο φτωχοί...

Πήρε από μιὰ μεγάλη καρυδένια, ένα πακέτο δεμένο με προσοχή, κι' έβγαλε μιὰ μπλούζα του κυνηγιού από πράσινο βελούδο, τριμμένη στις άκρες, με κάτι μετάλλινα κουμπιά τόσο μεγάλα.

Τήν άλλη μέρα το πρωί, σαν ξύπνησα, το πρώτο πράγμα που είδα, ήταν το καινούργιο μου φόρεμα, άπλωμένο με προσοχή πάνω σε μιὰ καρέκλα. Πήδηξα κάτω από το κρεβάτι μου και το φόρεσα γιὰ το δοκιμή. Ήταν λίγο μακρύ και λίγο φαρδύ. Μά ήταν γερό, θα μου βαστούσε. Και τα κουμπιά που δεν μπορούσαν να μικραίνουν κι' εκείνα σαν το φόρεμα, έπιαναν πολύ τόπο. Καλύτερα όμως. Θα φάνταζαν πιό πολύ.

Άμα ικανοποίησα τήν περιέργειά μου, σκέφτηκε πώς γιὰ να το προφτάσει ή μάνα μου, θα δούλεψε χωρίς άλλο και τή νύχτα. Και πήγα να τήν ευχαριστήσω άμέσως γιὰ τήν τότε καλωσύνη της. Τί ευτυχισμένη που ήταν με τή χαρά μου! Όταν έφυγα γιὰ το σχολείο, βγήκε στο παράθυρο να με καμαρώσει...

Στο σχολείο, ο πρώτος που με είδε, με ρώτησε σε ποιό ράφτη έρραφα τα φόρεμά μου. Ένας άλλος με πλησίασε και μ' ένα ενδιαφέρο τάχα συμπαθητικό, ψηλάφησε με το χέρι του το ύφασμα. Σέ λιγάκι όλα τα παιδιά μαζευτήκαν και σχημάτισαν παρέες.

Κάποιος από μιὰ παρέα κοντά μου έλεγε φωναχτά γιὰ κάποιο φόρεμα που το κόψανε στο μαγαζάκι με το σκεπάρι.

Ένας άλλος, σ' άλλη παρέα, φώναζε πώς «κάποιος σήμερα ήταν έκτακτα ντυμένος και με πολύ γούστο».

Κι' ένας τρίτος πάρα-πέρα, βεβαίως πώς «αυτός ο κάποιος έμοιαζε σαν πράσινη κατσαρίδα».

Αυτό λές κι' ήταν το σύνθημα. 'Απ' όλα τα μέρη γύρω μου άρχισαν να φωνά-

ζουν τραγουδιστά: Κατσαρίδα! κατσαρίδα!

Όταν κατάλαβα πώς με κοροϊδεύανε γιὰ το φόρεμά μου, που έγώ το φορούσα με τόσο καμάρι πήγα να σκάσω. Κι' ένοιωσα έναν πόνο στην καρδιά, γιατί καταλάβαινα πώς με το φόρεμά μου κοροϊδεύαν τή μητέρα μου, που τόσο έκοπίασε γιὰ να το φτιάξει και να μου δείξει μ' αυτό τήν άγάπη της.

Μουρόχότανε να κλάψω. Έξαφνα μιὰ φωνή άκούστηκε στ' αυτό μου:

— Φορρ! Φορρ! Όλ πετάξει ή κατσαρίδα! έλεγε κοροϊδευτικά κάποιος.

Γύρισα με μιὰς και με τα δόντια σφιγμένα:

— Ποιός τώπε αυτό; ρώτησα.

Ο Κώστας, που τον λέγαμε και Πετεινοπόδη, ήταν πίσω μου. Τόσο ξαφνίστηκε από τήν έκφραση του προσώπου μου, που τραβήχτηκε δυο βήματα πίσω.

— Έσύ το είπες; τον ρώτησα.

Ντραπήκε μπροστά σ' όλους να δείξει πώς με φοβότανε και μου λέγει με αυθάδεια:

— Έγώ.

Ρίχτηκα άπάνω του, με τους γρόνθους μπροστά, με τα μάτια κλειστά. Κάτι άγγιξα, κάτι μ' άγγιξε. Ένοιωσα ένα τίναγμα γερό και σε λίγο το μάτι μου μου πονούσε και φούσκωνε και τότε είδα τον ούρανό να κυρίζει σά σφοντύλι.

Τήν ίδια στιγμή, ρίχνοντας γύρω μου δειλή ματιά με το γερό μου μάτι, ζητούσα να ιδώ τί άπόγινε ο Κώστας. Περιμένα να τον ιδώ να ρίχνεται άπάνω μου ξανά. Φανταστήτε λοιπόν πόσο παρξενεύτηκα, σαν τον είδα να φεύγει ντροπισμένος και σκυμμένος. Είχε κι' αυτός ένα μάτι μαύρο κι' ή μύτη του έτρεχε αίμα. Φαίνεται πώς είχε πέσει κάτω με το κτύπημα. Άκουσα κάποιον να μου λέγει: «Καλή του τήν έδωσες!» Και τότε κατάλαβα πώς ήμουν ο νικητής.

Νικητής έγώ! ήταν τόσο παράξενο που δεν μπορούσα να το πιστέψω. Νικητής και ένδοξα πληγωμένος! Χαμογελούσα χωρίς να το θέλω, σκουπίζοντας το μάτι μου, που μου φαινότανε πρησμένο σαν τούμπανο. "Ας είναι όμως! είχα μαλλώσει γιὰ τή μητέρα μου και τώρα κανείς πια δεν με κοροϊδεύει.

(J. Girardin)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ ΕΧΘΡΟΣ

Έχεις ένα μεγάλο έχθρό, πολύ επικίνδυνο, και φυλάξου.

Σου προξενεί φοβερό κακό, γιατί δεν κάνει άλλο παρά να σε καλακεύη, να δικαιολογή όλα σου τα σφάλματα και τα ελαττώματα, να σου κρύβη πάντα τήν άληθεια, να σε συμβουλεύη νάφινεσαι άχαλίνωτος στην όρμη των παθών σου και συγχρόνως να σε κάνη γελοίο μπροστά σ' όλους.

Τον γνωρίζεις αυτό τον έχθρό; Είναι ο Έαυτός σου!

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Δυό-τρεις φορές όμως, ο ήλιος, που έγραφε το ημερήσιο τόξο του σε ούρανό όλωσδιόλου ασυνέφιαστο, σκεπάσθηκε από μεγάλη σκιά, που έσήμαινε ότι πικνό σύννεφο καπνού περνούσε άνάμεσα στο δίσκο του και στο νησί. Ο άνεμος, που φυσούσε από το πέλαγο, έσπρωχνε όλους εκείνους τούς καπνούς προς τή δύση.

Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Γεδεών Σπίλετ παρατήρησαν τα συχνά αυτά σκοτεινίσματα και μίλησαν πάλι μεταξύ τους γιὰ το ήφαιστειο, αλλά χωρίς να διακόψουν τήν εργασία. Ήταν πραγματικώς μεγάλη άνάγκη να τελειώση το πλοίο το γρηγορώτερο. Γιατί ποιός ήξερε τι μπορούσε να συμβή με το ήφαιστειο, που ξυπνούσε τόσο άγρια; Ποιός ήξερε μήπως το καραβάκι εκείνο δεν θα ήταν μιὰ μέρα το μόνο του καταφύγιο;..

Το βράδυ, άφού έδείπνησαν, ο Κύρος Σμιθ, ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ ανέθηκαν πάλι στην Τερψιθέα. Είχε νυκτώσει καλά και θα μπορούσαν να ιδούν στο σκοτάδι αν μέσα στους καπνούς εκείνους, που έβγαζε το ήφαιστειο, άνακατεύονταν και τίποτε φλόγες ή φλογισμένες ύλες.

— Ο κρατήρας καίγεται! έφώναζε ο Χάρμπερτ πού, σαν πιό ευκίνητος από τους συντρόφους του, είχε άνεβή πρώτος στορό πεδίο.

Ο Φραγκλίνος, μακρυσμένος από καίξη μιλιλια, φαινόταν τώρα σά μιὰ γιγαντιαία λαμπάδα, που στήν κορφή της στριφογύριζαν κάποιες φλόγες. Από τον πολύ καπνό όμως, ίσως κι' από τις σκουριές και τις στάχτες που έβγαίνουν μαζί, ή λάμψη τους ήταν πολύ αδύνατη και μόλις διακρίνονταν στο σκοτάδι τής νύκτας. Άλλά ένα φως υποκίτρινο ήταν άπάνω άπ' το νησί κι' έκανε να φαίνονται πιό ζωηρά τα πλησιέστερα δάση. Ψηλά ο ούρανός ήταν μαυρισμένος από τους καπνούς που είχαν ύψωθί και μέσα σ' αυτή τήν όμίχλη, κάπου-κάπου, έλαμπε κανένα άστρο.

— Πολύ γρήγορα προχώρησε! είπα ο μηχανικός.

Δεν είναι παράξενο, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ. Το ήφαιστειο είναι ξυπνημένο από κάμποσο καιρό. Θυμάσαι, Κύρε, πότε παρατηρήσαμε τους πρώτους άτμούς; Τήν εποχή που έξερευνησαμε τα ριζοβούνια του Φραγκλίνου, γιὰ να ανακαλύψουμε το άσυλο του πλοίαρχου Νέμου. Ήταν, αν δεν κάνω λάθος, στις 15 Οκτωβρίου.

— Άκριβώς! είπα ο Χάρμπερτ. Κι' είναι δυόμιτι μήνες από τότε.

— Η φωτιά λοιπόν υπέβασκε εκεί

μέσα δέκα έβδομάδες, υπέλαβε ο Γεδεών, Σπίλετ καθόλου παράξενο, αν εκδηλώνεται σήμερα με τόση μανία.

Δεν αισθάνεσθε κάποιες δονήσεις στο έδαφος;

— Άλήθεια, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ άνεπαίσθητες όμως, έτσι σαν έλαφρο τρεμουλιασμα... Δεν πιστεύω νάχουμε κανένα σεισμό.

— Ο Θεός να μάς φυλάξη! είπα ο Κύρος Σμιθ. "Οχι, κι' έγώ δεν το πιστεύω. Οι δονήσεις αυτές προέρχονται από το υποχθόνιο βράσιμο. Ο φλοιός τής γής δεν είναι παρά ή παρειά ενός τεράστιου καζανιού και ξέρετε ότι ή παρειά του καζανιού, από τήν πίεση των άτμών, δονείται, τρεμουλιάζει. Ένα τέτοιο φαινόμενο παράγεται αυτή τή στιγμή.

Τι ώραίο πυροτέχνημα! έφώναζε άξαφνα ο Χάρμπερτ.

Πραγματικώς, τή στιγμή εκείνη ο κρατήρας έμοιαζε με πυροτέχνημα. Μυριάδες άναμμένα συντρίμμια, που τή λάμψη τους δεν μπορούσαν να τήν λιγοστέψουν οι άτμοί, ήρμητικά προς τήν άπάνω σαν καντηλόμανες, κι' από τα φωτεινά αυτά βλήματα, μερικά ξεπερνούσαν το θόλο των άτμών, τον έχαραζαν μ' ένα πύρινο αυλάκι κι' άφριναν πίσω τους ένα χείμαρρο από σπίθες. Και το φαινόμενο συνοδεύονταν από κρότους διαδοχικούς σαν κανονιές μακρινές.

Ο Κύρος Σμιθ, ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ, άφού έμειναν καμιά ώρα στην Τερψιθέα, έγύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι. Ο μηχανικός φαινόταν τόσο πολύ συλλογισμένος, ώστε ο ρεπόρτερ δεν μπόρεσε να μή τον ρωτήσει:

— Φοβάσθε αυτή τήν έκρηξη; Προβλέπετε κανένα σοβαρό κίνδυνο, άμεσα ή έμμεσα;

— Και ναι και όχι, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Το χειρότερο όμως κακό που μπορούσε να μάς βρή, ξαναρώτησε ο ρεπόρτερ, δεν θάταν ένας σεισμός μεγάλος που θα χαλούσε το νησί; Έμ, μου φαίνεται πώς δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, άρροί άτμοι κι' οι λάβες βγαίνουν έξω.

— Και γι' αυτό δεν φοβόμυι σεισμό, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, σεισμό όπως τον έννοούμε συνήθως, συγχλονισμό δηλαδή του έδάφους, διάρρηξη και καθεξής, από τήν πίεση έσωτερικών άτμών. Ναι, μά και άλλες αιτίες μπορούν να προξενήσουν μεγάλη καταστροφή.

— Ποιές, παραδείγματα χάρι;

— Δεν ξέρω άκόμη... πρέπει πρώτα να ιδώ... να επισκεφθώ το βουνό... "Υστερ' από λίγες μέρες, θα ξέρω.

Ο Γεδεών Σπίλετ δεν έπέμεινε περισσότερο και σε λίγο, μ' όλες τις κανονιές του ήφαιστείου, που όλόένα δυνά-

μωναν, οι κάτοικοι του Γρανιτινού Παλατίου κοιμόνταν ύπνο βαθύ.

Πέρασαν άλλες τρεις ημέρες, 4, 5 και 6 Ιανουαρίου. Έξακολούθουν να εργάζονται στο ναυπηγείο, όπου, χωρίς να λήη γιατί, ο μηχανικός τους έδίαζε όσο μπορούσε. Ο Φραγκλίνος ήταν τώρα κουκουλωμένος από ένα μαύρο σύννεφο, άπαίσιο τήν ύψη, και μαζί με τις φλόγες, πετούσε κι' άναμμένες πέτρες, που μερικές έπεφταν πάλι μέσα σ' τον κρατήρα. Κι' ο Πέγκροφ, που δεν έβλεπε στο φαινόμενο παρά άφορμή γι' άστειά, έλεγε γελώντας:

— Τώρα ο Γίγαντάς μας παίζει εκείνο το παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά: «Κατέβα, μήλο, να σε ρωτήσω...»

Έτσι το ήφαιστειο κατάπινε πάλι ό,τι ύλικό ξερονόσε. Όσο γιὰ τις λάβες

που φούσκωναν όλόένα από τήν έσωτερική πίεση, δε θα είχαν άκόμη άνεβή ως το στόμιο του κρατήρα. Τούλάχιστο από το βορειοδυτικό του μέρος, όσο φαίνονταν από τήν Τερψιθέα, κανένας χείμαρρος λάβας δεν έπεφτε στα πλάγια του βουνού.

Ός τόσο, αν κι' ή εργασία στο ναυπηγείο ήταν τόσο βιαστική, υπήρχαν κι' άλλες, άπαραίτητες, που άπαιτούσαν τήν παρουσία των άποίκων σε διάφορα μέρη του νησιού. Πρώτα-πρώτα έπρεπε να πάνε στη στάνη, όπου ήταν κλεισμένο το κοπάδι των γίδοπροβάτων και να αναεώσουν τήν προμήθεια τής τροφής γιὰ τα ζωντανά αυτά. Κι' άποφασίσθηκε να πάη ο "Αύριων τήν επομένη, δηλαδή στις 7 του μηνός. Έπειδή όμως έφθανε κι' ένας γι' αυτή τήν εργασία, και μάλιστα ο "Αύριων που τήν ήξερε, οι άποικοι άκουσαν με κάποια έκπληξη τον Κύρο Σμιθ να του λέγει:

— Αύριο θα πάς στη στάνη; Έρχομαι κι' έγώ.

— Μά, κύριε Σμιθ! έφώναζε ο Πέγκροφ. Οι ημέρες τής δουλειάς μας έδωκέρα είναι μετρημένες. Κι' αν φύγετε τώρα σεις, θα μάς λείψουνε τέσσερα χέρια τουλάχιστο!

— Θα γυρίσουμε μεθαύριο, άποκρίθηκε ο μηχανικός. Είναι άνάγκη να

πάω στη στάνη. Πρέπει να ιδώ πού βρίσκεται ή έκρηξη.

— Η έκρηξη! έλο κι' ή έκρηξη!... μουρμούρισε ο καλός Πέγκροφ. Και τί με νοιάζει μένα γιὰ τήν έκρηξη; Το καράβι μου θέλω να τελειώσω.

Άλλά ο Πέγκροφ μπορούσε να λήη, ο Κύρος Σμιθ θα πήγαινε αύριο να ιδή και να κρίνη. Ο Χάρμπερτ ευχαρίστως θα τον συντόρευε σ' αυτή τήν ενδιαφέρουσα έξερεύνηση γιὰ να μή δυσαρστήση όμως τον άρχιναυπηγό, έπροτίμησε να μείνη στο ναυπηγείο.

Τήν άλλη μέρα λοιπόν, πρωί-πρωί, ο Κύρος Σμιθ κι' ο "Αύριων ανέθηκαν στ' άμάξι, που το έσφραν δυο άνάγγηδες, και πήραν το δρόμο τής στάνης.

Επάνω άπ' το δάσος περνούσαν μεγάλα σύννεφα από τον καπνό, που το ή-

φαιστειο δεν έπαυε να βγάζηχαν όμως μέσα τους κι' άλλες ύψεις, γιατί άλλοι-ώτικα δεν θάταν τόσο πικνά και βαριά. Σκουριές σε κατάσταση σκόνης και στάχτες λεπτότατες, ήταν άνακατωμένες με τον καπνό. Οι στάχτες αυτές είναι τόσο έλαφρές, ώστε πολλές φορές χάνονται στην άέρα όλόκληρους μήνες. Στην Ίσλανδία π. χ., ύστερα από τήν έκρηξη του 1783, ή άτμόσφαιρα, ένα όλόκληρο χρόνο, ήταν ήφαιστειακή σκόνη, που οι άκτινες του ήλιου μόλις κατόρθωναν να τήν διαπερνούν.

Τις περισσότερες όμως φορές, ή σκόνη αυτή κατακάθεται κι' έτσι έχεινε και τώρα. Μόλις ο Κύρος Σμιθ κι' ο "Αύριων έφθασαν στη στάνη, ένα μαυριδερό χιόνι, όμοιο με μαρούτι του κυνηγιού, έπεσε κι' άλλαξε άμέσως τήν ύψη τής γής. Δένδρα, θάμνοι, χλόη, τα πάντα σκεπάσθηκαν από ένα στρώμα άρκετά δάκτυλα παχύ. Ευτυχώς που φυσούσε άνεμος βορειανατολικός και το μεγαλύτερο μέρος των σκονισμένων εκείνων συννέφων σπρώχονταν κατά τή θάλασσα.

— Πολύ περίεργο φαινόμενο, κύριε Σμιθ! είπα ο "Αύριων, που πρώτη του βέβαια φορά έβλεπε μαύρο χιόνι.

[Έπεται συνέχεια]

σαλλίων με Ναοδ. *Αλόην, *Ηπειρ. Λουλούδι, Ψευτ. *Κουκλ., Βορροπ., Πουπέ, Βορβενια, Ρομπλιν, Τρελλοαρο. — δ Δοσκόκωντας Αιγιάλως με Νεοάδα τ. Βοσπ., Φτ. Χαμόμ., Γιάν. *Αγιάν., Μαχαβαρ., Ρεζεντά, Ναυροκόφ., Κάμεν, Μυγκέ. — δ Παπαφίγκος με *Ιδεώδη *Ελληνα. — δ Δόδος Κίτσενεο με Μυγκέ, Πλοίαρ. Γράντ, Βερβέν., Νόραν, *Ω χρόν Δαδλ., Λαρισ. Λαβ., *Ατόμ. *Αμαζ. — δ *Ιδεώδ. *Ηως με Τραγ. Λευτ. τ., *Ατόμ. *Αμαζ., Τρελλοαροσ., Φρόντον. — η Φωνή της *Ηπειρου με Δέσα. Φουστανέλ. Ψευτ. Κουκλ., *Ενδ. Νικην, Βερβέν., *Ανεμοστρόβ., Μυγκέ, *Ελληνίδα, *Αύτωτον. — η Περίφηρη Κοητικοποδία με Μελοχο. Κοητικοπ., Τραγ. τ. Λευτ., *Ιδ. τ. *Ελλήνων.

*Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Γοργήν Φαροπούλαν (είναι και έχει) Κήρυκα της *Ελευθερίας (στειλές μου την διεύθυνει του κ. *Αρ. Πετροπούλου) Κοσμοκράτειραν *Ελλάδα (ώραία η επιστολή σου εις την ερώτησιν περί Πνευματ. *Ασκήσεων σου απαντώ όχι) *Ψαφιδέα (δ *Οδηγός δεν τὸ λέγει; θὰ τοὺς εἰδοποιήσω) γράφε μου) *Φωνήν της *Ηπειρου (δ εὐχαριστῶ διὰ τὴν γενναίαν υπεράσπισιν) όταν ἔχω τόσον ἐνθουσιασμόν φίλων, μπορῶ νὰ διαπορῶ δι' ὅλα... *Ελληνικὸν Βλαστον (δεν ἔχω εἰδήσιν ἀπὸ τὴν οἰκονομείαν, ἐπομένως δὲν μπορῶ νὰ γράψω τίποτε) *Φιλαρμοῦρο της Δευτεριάς (τὸ εἶχα πῆ ἄλλοτε, ἀλλὰ ἔγινε τὴν κατάχρησιν, ὥστε δὲν τὸ ξαναἔλα) *Λελέν (ἐγὼ ἐγὼ πόσο μάγαπᾷς, ὥστε μὴ στενοχωρεῖσαι) *Ανδρόμειον Ναυήν (καλὴ ἡ παρομοίωσίς σου, δὲν τὴν ἐκφράζεις ὁμῶς ὅπως πρέπει) *Εθνοφύλακα (χαίρω πολὺ ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ σοὺ πῶ ἀραιότερα) *Παιδίον τῶν Δασῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ φίλησέ μου καὶ τὴν Τούλα, τὴ μικρὴ μου φίλη πού μάγαπᾷ τόσο) *Κόμητα Χι (κι' ἐγὼ δὲν ξεύρω πῶς συνέβη) *στειλές μου, ἂν θῆλῃς, δὲν πειράζει) *Ελευθερον *Θορῖκα (ἔλαβα, ἔστειλα) *Παπαρούναν (τὴ καίμα! τὰ ἔλαβα μετὰ τὴν διὰλέξιν) *Τσοπανάκον (δὲν κατάλαβα τίποτα!) *Ανδρόμειον Δέοντα (μπράβο, ἔτσι ξεκολλημένεσαι καθαρὸν ἐπὶ πολλὰς μαζί, πού μοῦ ἔστειλες τίς ταινίες σου, μπορῶ νὰ τίς βάλω ἀμέσως; σὲ θέσῃ τους, γὰρ νὰ χρησιμεύσουν) *Τρελλοφοι-τῆτριαν (ὅλα τὰ ἔλαβα) δ κ.ε.σ. εὐχαρι-σεῖς πολὺ γὰρ ὅσα γράφετε) *Συνέδορον τῶν Βορβαλλίων (λ/μὺς ἐξωφλήθη) *Λαρισσαίην Σκόνην (λ/μὺς ἐξισώθη) *Σβέντεον (ἔτσι τὸ ἔκανα ἄλλοτε, ἀλλὰ εἶδα διὰ τὰ παράπονα ἦταν περισσό-τερον κι' ἀποφάσισα νὰ μὴ τὰ ξεχω-ρίσω) *Θελαμβον τοῦ Δικαίου (δὲν ἔξεύρω) *Αἰτήτο Εὐδονάνι (ἔχει καλῶς) *Ανδριώτικον Θαλασοπούλι (ὅλα θὰ γίνουν) *Δοξασμένο *Ηπειρωτάνι (καμμιὰ παρεξήγησις! ἴδες τί ἀπάντω παραπάνω τὸν Μυστηριώδη *Γαπότην) *Ελληνικὴν Καοδιάν (ἔχει ὑπομονή) *Ψηλοεῖτην (κι' ἐγὼ δὲν τὸ θυμοῦμαι) *Αρχιεπίσκοπον (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ περιμένω) *Καλλιφάνο Γαϊδουράνι (ναί, νὰ μοῦ γράφης) *Μικρὸν Δέσβιον, *Ενιαλὸν *Ελλάδα κτλ. κτλ.

Νικητὴν Στρατάρχην, Σεπτεσ. Δόδορον, Οἰδίποδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)

*Ιδεώδη *Ηρῶα, *Υπερήφανον *Ελληνίδα (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 11ην Μαρτίου, δ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1800ῦ Διαγών. Λύσεω Ὁ Μαρτίου—Μαίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

220. Δεξιόχειρος

Κάποιος ζῶο
Μαζὶ μ' ἓνα οὐσιαστικὸ
Κι' ἐν ἀπὸ ἀριθμητικῶ,
Μὰ; χαρίζου—τὶ δῶρο! —
Πλοῦσιον ἀρχαῖον *Αθηναῖον,
Μ' ἐλαττώματα, μὰ ὥρατο.

*Εστάλη ἀπὸ τὴν *Αγία-Σοφία

221. Λογοπαικτικὸς Συλλαβό-χειρος

Τὸ λὰ νὰ γράψης μ' ἓνα μὴ
*Αν θῆλῃς, κάμε δοκιμὴ,
Γιὰ νὰ δοῖς πόλιν στὴ στιγμῇ,
Ποῦναι στοῦ τραίνου τὴ γραμμῇ.

*Εστάλη ἀπὸ τὴν *Αλκή

222. Στοιχειόγραφος

Εἰμαι κάτοικος μᾶ; νήσου
Τοῦ Αἰγαίου καὶ θυμῆσου:
*Αν μὲ ἀποικεφαλῆς;
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσης,
Ποταρὸ θὰ σχηματίσης.

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ *Ελληνικοῦ Βλαστοῦ

223. Τετραπλοῦς Μεταγραμμα-τισμός

*Απὸ ἡ-ωα μυθικό.
Μὰ πολὺ ὀνομαστό,
*Αν τὸ Σίγμα κάμω Ρῶ,
*Ενε Κένταυρο θωρῶ.
Τοῦ Κενταύρου τὸ κεφάλι
Τῶρ' ἀλλάξω καὶ προβάλλει
Θεὸς μέσῃ σὰ νερά,
Πούχε καὶ ψαριῶ οὐρά...
Τοῦτου ἡ μέση ἂν ἀλλάχθῃ,
Βασιλῆα; θὰ γεννηθῇ
Κι' ἀπὸ τοῦτον ἄλλος πάλι,
*Αν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι.

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Δέοντος τ. Χαιρωνιάς

224. Πυραμῖς

+ Μήτηρ μυθικοῦ ἥρωος.
* + * = Θεὸς ἀρχαῖος.
** + ** = Πον. τ. *Ιταλίας
*** + *** = *Αρχ. ποιητής.
**** + **** = Θεὸς τῆς ὑγείας.
*Εστάλη ἀπὸ τῆς Βορβοπούλας

225. Επικραφῇ

Α Β Α Ι Δ
Σ Β Α Ρ Ε
Ε Ο Μ Π Ε
Σ Π Ο Ρ Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνέγνωσις.

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Παπουτσωμέν. Γάτου

226-230 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκ-
στη; τὸν κάτωθι λέξων δ' ἐνὸς δι-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθῶν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

Τῆνος, ἐάν, θύμα, μέλος, πίπτω.
*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Βομοῦ τ. *Ελευθερίας

231. Ἀκροστιχὴ εἰς *Αντιθέτων

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι λέξεων ἀπο-
τελοῦν ὀρυκτόν:

*Ισος, Βορρῶς, δεῖλα, χαλεπός,
ψεδδος, χλωρός.

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ τῶν *Αγοράφων

232. *Ελλιποσύμφωνον

ο - υ - ι - ε - ω - η - ο - ι - η

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Κόμητος Δόδινκουρ

233. Γρίφος

τρντ	τ	τ	τ	τον
ρ	ρ	ρ	ρ	τον
ο	ο	ο	ο	αρ
ν	ν	ν	ν	τον

*Εστάλη ὑπὸ τ. Σημαίας τ. *Επαλάφου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. *Ασκήσ. τῶν φύλλων 1-2

1. Λεωφία (λίω, ία). — 2. Κηρός — Κύρος.
— 3. *Αλκήν-Μήνη-Ἀμή.

4. Ι Λ Ι Ο Ν 5-9. Διὰ τοῦ Ω:
Ι Ω Ν Ι Α 6-10. Διὰ τοῦ Ϝ:
Τ Η Ν Ο Σ 11-12. Διὰ τοῦ Ϝ:
Ι Α Ν Ο Σ 13-14. Διὰ τοῦ Ϝ:
Σ Ο Λ Ω Ν 15-16. Διὰ τοῦ Ϝ:
(*Αθηνα, ΡΑβέννα,
(*Αθῆνα, ΤΕσσαρα, Οἶνος, ΣΑμος.)

11. Φίλει ὡς μισήσαν καὶ μισεῖ ὡς φι-
λήσαν. — 12. Μολὼν λαβέ (μ' ὄλον
λα, βέ.)

13. Φωνήν (φώνη, ὦν). — 14. Ψυχὴ (ψί,
χι). — 15. Πάτριος ἀτμός.

16. Ε Α Ν Κ Α Ι 17. Τὰ πὰ ν τ α

Δ Γ Ω ἡ Α Γ Ω ρ ε ἱ (Καὶ στί-
Ν Ω Ε Ι Ω Β χος, ἐκ τῶν

ἔξων.) — 18-19. 1. Φ ὀ β ὀ ς, φῶρος, φῶ-
νος, τόπος, τόμος, τ ῥ ὀ μ ὀ ς, 2. Τ ῆ -
ν ο ς, τόπος, ὄνος, ὄλος, ὄλος, Δ ῆ λ ο ς.

— 20. ΓΑΜΟΣ (Γρηγόριος, Τάκτιος,
Ρόμη, λίπος, Ἀλφειός). — 21. Σιγὰν ἡ

κρίσιμονα σιγῆς λέγειν. — 22. Ε ἰ ρ ῆ ν η
ὕ μ ῖ ν (Η-ρίνη-Η-μήν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάττωτος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40.
*Ο χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[*ΙΘ'—189]

*Εξήγησις πού καθυστέρησε

Χρονιὰ δλόκληρη

ΣΠΡΟΓΓΑΛΙΑ, ΣΠΑΡΤΙΛΙΑ.

Μὲ ρωτᾷτε γὰρ τὴν ἀπάντησίν μου
στὴ 1Η—89 ἀγγελίᾳ καὶ θέλετε
τὴν ἀπάντησιν δημοσίᾳ. Δὲ θάθελα νὰ
ξαναθῶ σαυτὸ τὸ ζήτημα γὰρ τὴν ἀ-
νάξια φληναφείᾳ τους καὶ γὰρ
χάρη τοῦ *Ενα Χιωτάνι πού δὲ
ἔφερε ὅλη τὴ *εσκηνοθεσία καὶ θὰ
πειραχθῇ με ὅσα θὰ γράψω. — Η 1Ζ
— 37 ἀγγελία δὲν εἶναι δική μου.

Τὴ διέφευξα ἀμέσως. Τὴ σχετικὴν ἀγ-
γελίᾳ τῆς διὰψευτης ἡ Διάπλασις ἀπὸ
κάποιᾳ παρεξήγησιν βέβαια δὲ τὴ δημο-
σίεψις. *Ενεῖνον ὠρῶντο. *Εν εἰ-
μαι ἡ ὅχι ὁ γελασμένος καὶ ἐάν ἔχω ἀ-
πλήρωτα ἔξοδα μπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ
καὶ τὸ Κνανόλευκο Δάβαρο πού
ἔχει στὰ χεῖρα του ἓνα μου γράμμα
τοῦ τότε *Εθνικοῦ *Ονείδου. *Ὅσο
γὰρ τὸ πρότυπο ψηφοδέλτιον ρίξετε μετὰ
ματρίᾳ στὴ 15'—14 [1917]—τὶ γίνον-
ται οἱ σύμμαχοί του; τῆς τριπλῆς; —
καὶ ὅχι τὴν 15'—184. Πρότυπο ψη-
φοδέλτιον δὲν γίνεταί μετὰ τὰ ἀπο-
τελέσματα. Καὶ ἄπου ἤμουν στὸ
πρότυπο τοῦ ψηφοδέλτιον πῶς με δέ-
χτηκαν στὸ συνδυασμὸν τους; Γὰρ νὰ
με γελάσουν; *Η γὰρ νὰ γελάσουν τοὺς
ἄλλους; Δὲ ξέρουν οἱ καθέμεις τί τοὺς
γίνεται. Δὲ ξέρουν ἀκόμη πῶς τόνε *Ελ-
ληνοπαίδεζ τὸν ἴδωσα κυρίως ἐγώ...
1Ε'—58 [1915]...

Μὲ ἀδελφικοῦς χαίρετισμοῦς

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

Μαμαρωμένος Βασιλῆας κ. ἄ.

(Κώστας *Αδ. Μιχαηλίδης)

[*ΙΘ'—190]

Αγορὴ *Ατογγάνε! Κερένια Κούκλα
ἔλαβα. *Αφύχως δὲν μιλά, ἐνεού-
τοις συχνὰ χαμογελά.

*Αγορὰ Ταγγάνα

[*ΙΘ'—191]

Ἰππότη δὲ Βοδρῶ, σ' εὐρύχα εἰσα
ὁ συμμαθητὴς μου Σ. Κ.
Τρελλὴ Μακεδονοποδία

[*ΙΘ'—192]

Ωρεὰ Δαίδη, ἂν καὶ δὲν σὲ γνω-
ρίζου, σὲ εὐχαριστοῦμε ἀπέμει-
νὰ γὰρ τὴς συμβουλῆς σου.

Μυγκέ, Βερβέν

[*ΙΘ'—193]

Εἰσερχόμενος εἰς Διὰπλασιαν ὄν
κλον, ἀερίως ἀπαξάπαντα; καὶ
ἰδίως τοῦ; Λαρισσινού; βρῆτε με, ἂν
μπορεῖτε. — Μακεδονικὸν *Αγί

[*ΙΘ'—194]

ΣΙΕΚΛΕΖ, θερμὰ εὐχαριστῶ.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΔΑΒΑΡΟ

[*ΙΘ'—195]

Διαβολοκόριτσο, τί ἀξίζουμε; Σ'
ἀνακαλύψαμε. Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη
μας Χουσιτῆ; Φίλησε τὴν mignonette.

— Τιμημένη Γαλανόλευκη, Βορ-
ροπούλα.

[*ΙΘ'—196]

Πρόβλημα διὰ τοῦ; Γαλλομαθῆς;
20, 100, 1000, ἀνὲς dans une
prairie et 120 dans l'autre; com-
bien de têtes et de pieds y étaient!

*Ὁ λυτὴς ἐγγραφῆσται συνδρομῇ
ἐξήμηνον. Λύσεις p. r. Δέριστα.

Δόρδος Κίτσενε

[*ΙΘ'—197]

Θέρμει *Απόλλων, εὐχαριστῶς δέχο-
μαι ἀλληλογραφίαν. Συγγνώμη
δι' ἄργοπορῶν. Γυνθεῖται

[*ΙΘ'—198]

Κορφατοπούλες, ἂν μὰς βρῆτε, τὰ
ἀξίζετε. *Εμπρός. — Νικητορία *Ελ-
λάς, Νόρα.

[*ΙΘ'—199]

Χιώτη, Τέτερης; Πρώτος; Ποιος; Πο-
δήατο...μπούμ! πάγει ὁ ἀνθρωπῶν.
— Φαντάζιο.

[*ΙΘ'—200]

Εὐελπίς, εὐχαριστῶ γὰρ τὴν [ΙΘ'
—148 ἀγγελίαν

ΕΑΡΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[*ΙΘ'—201]

Γιὰ τὴν γιορτὴν Σου, ΦΤΟΧΟ ΧΑΜΟΜΗΛΑ
δέξου τίς πιδ θερμῆς εὐχῆς ἀπὸ μὲ
συναδελφισσῆ Σου τ' ἀγροῦ. Ναί, μὲ
PEZENTA

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899)

ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἔνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος,
24ος. — *Εκαστος τόμος δραχ.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ *Εσωτερικόν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ *Εξωτερικόν

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1915)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι
25 ἐν ὅλῳ. — *Εκαστος τόμος δραχ.
πτος δρ. 10 καὶ ρυμμένους δρ. 1.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκἄστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: δι-
πτά 50 διὰ τὸ *Εσωτερικόν καὶ
δρ. 1,50 διὰ τὸ *Εξωτερικόν.

Ο ΟΛΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευη εἰς τὰς ἐπὶ
πρῶτα φυλλάδας, ἐτυπώθη καὶ χωρὶς
καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας δι-
πτά 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)